

VI.

Z velikim trdom najde gospod Beneš Miho. Izprva je kakor gluh za prigo-varjanje. Ko mu pa začne gospod Beneš pripovedovati o nesrečni materi, ki moli noč in dan zanj — izgubljenega sina in o blagem dobrotniku, kateri mu je vse odpustil, in o njegovih otročjih letih, otaja se mu srce. Na vseučilišče ga ne veseli več. Izpolniti hoče materino vročo željo in stopiti v duhovnišnico, ako ne bode tu ovire. Darovati hoče vse svoje moči v duševno in telesno blaginjo svojega naroda ter se tudi pokoriti za svoje blodnje.

Vsprejmó ga v duhovnišnico.

Materino veselje se ne more popisati. Neizrekljivo je hvaležna Materi Božji, da jo je uslišala.

Zopet mine nekaj let.

Gospod Miha pastiruje na Dolenjskem. Mater ima pri sebi. Njegovega dobrotnika župnika že krije črna zemlja. Gospod Beneš je šel v pokoj in postal za

svoje zasluge vitez železne krone. Kupil si je na Kranjskem gradič in postal tako pravi vitez.

Z Miho sta mnogokrat skupaj; oba veže trdna vez prijateljstva in spoštovanja.

Še nekaj let, in Miha je župnik blizu Beneševih. Ves vnet za svoj poklic, stori mnogo za svojo župnijo. Sezida novo cerkev, ustanovi bralno društvo in knjižnico, pospešuje kmetijstvo in druge koristne naprave. Posebno rad podpira revne dijake.

Neke pomladi pride v njegovo župnijo strašna bolezen — črne koze. Župnik je vedno na nogah, ker je skoro v vsaki hiši bolnik. Naleze strašno bolezen in leže mlad v hladen grob.

Mati ga ne preživi dolgo.

Na župnikovem grobu je spomenik z napisom :

Tukaj počivajo v Gospodu častiti gospod župnik Miha Ravnik

Svojemu očetu postavili hvaležni župljani.

Brata Filena.

Dovolj smo Cirenejci bili
S Kartage sini bojov mi —
Zdaj čas, da meče odložili
In mirovno bi razsodili,
Za kar doslej je tekla kri.

Junaka dva iz sebe vsaka,
Izberi naša, vaša stran;
Razsodi spor naj hoja jaka:
Na noge, tu in tam junaka,
Potem praznuj se sprave dan!

Ko v jutro tretje zor napoči,
Zajedno naj hité iz mest;
Kjer v púšči srečajo se vroči,
Tam naj deželi meja loči —
A vsak pogodbi bodi zvest!«

»Veljàj!« — In ljudstvi bojeviti
V prisego dvigneta roké;
Želeči pravdo razsoditi,
Junaki štirje ponositi
Pred bojne stopijo vrsté. —

Po nebu solnce žarno plava,
Usodni svita tretji dan —
Govóri, Afrike puščava,
Komú pripade večja slava,
Kje tod bo meja, širna plan?

Kot veter iz Kartage mesta
Za sábo puščata zahod
Filena brata, domu zvesta;
Gorí pod njima v púšči cesta,
Gorí nad njima nebni svod.

A Cirenejca tam v daljavi
 Zaman korak spešita svoj...
 Zdaj hoje boj končan v puščavi,
 Korake štiri hip ustavi —
 Mejniki tu deželama stoj!

»Ne! Izdajalca prisodila
 Kartagi nista slavnih mej!
 Da več sta zemlje prehodila,
 Pogodbo našo prelomila:
 Odšla sta iz Kartage prej!

A če izdaje nista kriva,
 Pogodba druga skleni mir:
 Le-tu na mestu, kjer stojiva,
 Zagrebeva naj vaju živa —
 Potem končan je naš prepirl!»

»Kopljita urno grob, lažnika,
 Zavisti v vama tli gorest,
 Za dom ljubezen je velika:
 Kopljita urno grob, vojnika —
 Filénoma je čista vest!«

Na grobu trajnega spomina
 Stoletja stal je spomenik,
 Na njem: »Filena, vrla sina,
 Le-tu proslavlja domovina,
 Dve svétli Kartaginskih dik.«

M. O.

Izlet na Konjiško goro.

(Spisal M. Čilenšek.)

Bilo je na god sv. Petra in Pavla 1889. l., ko sva se sešla s prijateljem vsak od svoje strani na Pragarskem, kakor sva se bila dogovorila. Najin pohod je veljal Konjiški gori, zato sva zdrdrala z vlakom do Poličan. Odtod pa sva pobirala stopinje proti zahodu kraj Dravinje, dokler ji ni postala najina družba predolgočasna. Nad Ločami naju je zapustila in se spustila v dolgemu ovinku proti Konjicam, midva pa po lepem ravnem polju do Žič. Dan je bil krasen, kakoršnega si potnik le želeti more; nebo čisto ko ribje oko, in z nebeške modrine je sijalo solnce toli prijazno, da je navdajalo vsako stvarico z nepopisnim veseljem. Zato se je pa tudi razlegalo veselo ptičje petje iz vsakega grma, z vsakega drevesa; škrjanec jo je pa krožil v zraku, glasno prepevajoč hvalo stvarniku svojemu. Mnogoštevilne jate drobnega mr-

česa so se podile po zraku in brnele okoli cvetok, iskajoč sladkega medu. Vse, vse je bilo prav praznično! In človek? Tudi on je odložil vsakdanje misli in se napotil v cerkev, pogovarjat se ondi z Gospodom svojim.

V Žičah sva krenila z glavne ceste na levo, zakaj hotela sva od južne strani na goro. Po lepi stranski cesti, vijoči se izprva po apnenih tleh, pozneje pa po sockinih plastéh, ki zaležejo mimo Frankolovega tjakaj do Dobrne mnogo površja, dospela sva polagoma precej visoko v divno dolinico ob Žičenskem potoku, izvirajočem nad razvalinami Zajčjega samostana. Približno sredi te dolinice stoji majhno selo Špitalič, kjer sva pri gostoljubnem župniku odložila za danes popotni les. Proti večeru sva si ogledala še razvaline in podrtine nekdanjega samostana Zajčjega in se potem pripravila za prihodnji dan.